

El Poble de Salt

Portantveu de la Joventut Republicana

Periòdic quinzenal

La correspondència al Director
Els autors són responsables de llurs escrits

Preu: 15 cèntims

EDITORIAL

LA LLUITA

Per renegaire de la democràcia que es vulgui ésser, no es pot negar que aquest règim ha ennoblit les eternes baralles dels homes. Un ràpid parangó de les diverses èpoques de la Història, ens cercioraria plenament de la gran veritat de Benedetto Croce: la democràcia és la millor conquesta de la civilització. Un simple canvi de monarca exigia sovint, en temps dels visigots, un fratricidi o un parricidi. La casta bel·liger fou sempre considerada de les més honorables. Adhuc avui succeeix així en els països més endarrerits. La civilització, concebent el procediment democràtic, fa la llarga passa que distancia enormement la humanitat actual de la de segles enrera. La millor defensa i el millor elogi del sufragi universal—l'instrument de la democràcia—són fets pels seus propis detractors quan han de recórrer a procediments bàrbars de períodes superats per a substituir-lo. L'antisufragisme, l'antiparlamentarisme, l'apoliticisme sistemàtic són propis, normalment, dels partits retrògrads. Si organitzacions dites avançades aixequen banderes semblants, és perquè hi planen al damunt mantes influències neuròtiques. En condicions naturals, normals, la gent ha de comprendre que no són compatibles els ideals de redempció gairebé utòpica amb els procediments de lluita exhumats de l'era de l'home de Cromagnon. Veritablement, com deia Benedetto Croce, el partit del liberalisme i de la democràcia és el partit de la cultura.

* *

De demà en vuit, dia 20 del mes en curs, el poble català tindrà ocasió de demostrar la potència política dels distints sectors que el componen. Podrà fer ús, una vegada més, dels nobles mitjans combatius que proporciona la democràcia. És curiós de remarcar, ací, un cas paradoxal. Mentre, d'una banda, els exalçadors abrandats de la democràcia impoluta, íntegra, utòpica—que és l'anarquisme—fan incomprendibles escafnyots del sufragi universal—l'únic instrument verament democràtic—, i prefereixen les armes reaccionàries de la violència i del despotisme, de l'altra banda, els partidaris de l'obrerisme antidemocràtic, del col·lectivisme o comunisme dictatorial, no tenen inconvenient a acceptar, vinguin d'on vinguin, els procediments de combat de la Democràcia, règim que ells execren i anatematitzen.

* *

En les comarques gironines, al nostre entendre, tot i els innumbrables grups i grupets que es presenten a la imminent palestra ciutadana, la malda es desenrotllarà entre el partit popular de la Democràcia—l'Esquerra Republicana de Catalunya—i el partit inveterat dels grans interessos del capitalisme—la Lliga Regionalista. No ens hem d'entretenir a posar de manifest la significança contrastant d'ambdues candidatures. Són prou conegudes de tothom. Direm, només, perquè confiem en el reconegut bon sentit del poble gironí, que ens sembla que el nostre optimisme esquerrà no sofrirà pas cap desencant.

Iu BOHIGAS

Candidatura d'Esquerra Republicana al Parlament Català

CIRCUMSCRIPCIÓ DE GIRONA

Francesc Arnau i Cortina

Agricultor, alcalde de Malgrat

Joan Bancells i Xiberta

Alcalde de Tossa de Mar

Pere Blasi i Maranges

Mestre a Torroella de Montgrí

Xavier Casademunt i Arimany

Mestre a Ripoll

Joan Casanovas i Maristany

Advocat, tinent d'alcalde a l'Ajuntament de Barcelona

Pere Cerezo i Hernàez

Pèrit mercantil

Laureà Dalmau i Pla

Metge

Antoni Dot i Arxé

Comptable

Josep Fàbrega i Pou

Obrer

Josep Irla i Bosch

Consignatari, comissari a Girona de la Generalitat de Catalunya

Antoni Xirau i Palau

Advocat, conseller d'Assistència Social a la Generalitat de Catalunya

Diputat a Corts

OBRERS DE SALT, VOTEM L'ESQUERRA

Sí, votem l'Esquerra Republicana de Catalunya, o sigui el partit d'En Macià, l'home més bo i més generós de la nostra terra. No volguem fer cabal del que ens diuen els quatre vius del «Floreal», que només pensen anar bé ells mentre els altres pateixin gana. Ja n'estem tips de sermons «sanguinaris» i «pistoleres» i «canons»; el què ens convé és un bon govern d'esquerra que ens estimi a tots com obrers i com a germans. El govern del qual faig referència, no hi ha dubte que l'obtindrem votant l'Esquerra Republicana de Catalunya, i no la Lliga Regionalista,

que només ha pensat a fer-nos treballar dotze hores diàries i com ha dit per cap cèntim. Demés, si ara els obrers de Catalunya no anéssim a les urnes a tirar el vot de consuetud, la victòria seria de la gent reaccionària, i tot el que hem guanyat en uns mesos ho perderíem en un sol dia.

Així és que a tots els germans explotats del poble de Salt, ens toca haver de votar els homes del gran partit del nostre venerable Macià!

Res més, companys.

A. P. i R.

Veïnat, Novembre 1932.

Davant de les eleccions

Les eleccions de diumenge, 20 de novembre, tenen un interès com no ens podem imaginar. Es tracta d'eregir el govern de Catalunya, de la nostra tan preuada Catalunya. Tanmateix, pensem en aquesta gran obra que anem a realitzar. Pensem que si guanyen uns, tornem a esdevenir esclaus; si guanyen uns altres, més lliures i més respectats del que som ara. Això convé meditar-ho a cada moment amb especial preocupació. En Macià ens diu: —Voteu, voteu obrers, germans meus...! I nosaltres li responem: —Avi, per vós estem disposats a tot, fins a jugar-nos la vida si és precís! Perquè En Macià ens volem com si fóssim els seus fills. És l'home que devem venerar tots els obrers catalans, puix que ell ha estat el nostre Pare i el nostre Salvador. Obrers de tot Catalunya: si ara no ens recolzem a la seva Bandera, estem completament perduts i desgraciats.

Visca el nostre Macià i la seva bondat infinita.

***

També vull fer remarcar una cosa com a ciutadà i com a explotat, i és que els saltencs, sense classe de matisos, vagin a les urnes sense vendre's el vot per cinc pessetes, com féu un «anarquista» que fins ara ha estat monàrquic.

Un Federal d'En Pi

Acció Catòlica

Aquest és el títol d'una candidatura que es presenta per veure si pot fer de la Generalitat un convent de monjos, o bé un seminari o una Catedral, com deia molt bé «El poble» en el número anterior.

Doncs, contra aquesta candidatura de gent ensotanada, ens toca haver de lluitar tots aquells que volem que les coses vagin pel camí de la legalitat i de la justícia. No oblidem que la dreta es presenta bo i confiant en el triomf; nosaltres tindrem prou interès que sigui al contrari. Encara que la República no sigui com volem tots els bons republicans, no per això deixarem de treballar en pro de la democràcia i de la col·lectivitat obrera. Ara més que mai ens toca lluitar i fer cara a tots els nostres enemics assassins de carn humana. El patró, sempre el nostre satanàs, espera frisos el resultat d'aquestes eleccions. Si els de la dreta guanyen, ai pobres de nosaltres!; és capaç de tornar escupir-nos i cridar-nos com en un temps mai oblidable. Reconeixem-ho bé els treballadors, els que treballem del matí al vespre per guanyar un mos de pa per als nostres fillets estimats.

ENRIC G. i P.
Salt, novembre 1932.

Dissabte vinent, dia 19 del corrent,

GRANDIOS MITING

de propaganda electoral en el CENTRE REPUBLICÀ d'aquest poble.

Hi prendran part, entre altres,

Miquel Santaló
i els candidats
Pere Cerezo
Francesc Arnau
Antoni Xirau
i Joan Casanoves

La veu assenyada de Pestanya

L'actitud de «Solidaridad Obrera» no inserint l'article d'Angel Pestanya, en el qual condemnava l'ús de la pistola com a mitjà de liquidar i de resoldre les diferències que sorgeixen en els medis obrers sobre interpretació de la conducta que els Sindicats de la C. N. T. han de seguir, demostra d'una manera evident, per si no estés suficientment demostrat, que els elements de la F. A. I. no estan per concòrdies ni per raonaments, i que el que els interessa és el regnat de la pistola.

Els nostres lectors varen tenir ocasió de llegir ahir aquest article d'Angel Pestanya. És naturalment d'un to i un lèxic que no té res a veure amb el to i el lèxic grat a «Solidaridad Obrera». Per això no el varen publicar. Pestanya demana que s'estableixi un «pacte de respecte mutu» entre els dos bàndols sindicals; demana que hi hagi serenitat; que no hi hagi sang; que cessi el diàleg de les pistoles; que si s'ha d'anar a la separació es faci sense violències. Qui d'entre els medis obrers seria capaç de no escoltar una veu semblant? Només hi ha un grup capaç de no escoltar-la: El grup dels anarquistes (?) de la F. A. I. Per què? Perquè aquesta tàctica que Pestanya preconitza, tàctica de persones civilitzades, d'organitzacions cultes, és la negació dels procediments de la F. A. I. Perquè si de tant en tant no cau un obrer mort o ferit, si de tant en tant no esclaten les violències, si de tant en tant no corre la sang, com es podria mantenir el caliu de la desesperació entre els elements que han de donar a la F. A. I. la migrada vida que té?

Però els obrers hi veuen més clar del que els redactors de «Solidaridad Obrera» es pensen.

Per això cada dia els segueixen menys. No hi ha cap obrer que vagi amb gust amb una pistola a la butxaca. L'obrer que se sent ciutadà conscient sap que la pistola no és una arma de treball, i per tant no en duu perquè no la necessita per res. Només porten pistola els que se senten pistolers. Hi pot haver algun cas isolat de l'obrer que porta una

Fent el joc a la Lliga

Arreu de Catalunya no hi ha més que dues forces en front una de l'altra: la coalició Esquerra Republicana de Catalunya i Unió Socialista de Catalunya, i la Lliga.

D'aquestes eleccions, tan enormement transcendents per a l'immediat esdevenidor de Catalunya i d'Espanya, solament en pot sortir un Govern d'esquerres o de dretes, un Parlament amb majoria d'esquerres o de dretes.

El dilema és de ferro.

¿Els treballadors de Catalunya se'n donaran compte, o, enveritats per aquests del revolucionarisme catastròfic, que si no són instruments a sou de la reacció, la serveixen com si ho fossin, s'abstindran?

Als treballadors, els subjectes que malgasten els cabals sindicals en mitings i publicacions abstencionistes diuen que guanyant la Lliga anirien ells, tot seguit, a la revolució «comunista-llibertària». Ho diuen, però no ho senten. Ho afirmen, però no ho farien. ¿No recordem ja que el sometent de Bertran i Musitu va vèncer els «revolucionaris» d'abans de la Dictadura? ¿Hem oblidat ja que Primo de Rivera tingué sis anys de vida tranquil·la i que caigué més per intrigues militars i de polítics conservadors passats o en els llinars del camp republicà, i que ni una sola vegada el faisme valent d'avui donà fe de vi-

pistola perquè ha rebut amenaces i no vol deixar-se matar com un conill. Però aquests casos isolats a part, els homes que van amb una pistola, són pistolers nats. Són professionals de la pistola. I no porten pas pistola els homes que estan conformes amb aquestes paraules de Pestanya: «Cessi el diàleg de les pistoles».

Quan «Solidaridad Obrera» escriu:—Nosaltres som les víctimes; nosaltres no som els assassins; nosaltres som els assassinats—ningú no creu en la sinceritat d'aquestes paraules. Si fossin sincers, haurien publicat aquests mots assenyats d'Angel Pestanya.

Angel Pestanya havia dit:—La revolució no pot fer-se sense preparació. Els ideals que tractem d'implantar no podran convertir-se a la realitat sense que prèviament haguem preparat els homes que han de substituir els que treurem, en el canvi.— Això és sentit comú pur.

De L'Opinió

da? ¿Cal repetir l'experiència? ¿Cal fiar en la «tàctica» d'individus que quan havien d'haver sortit al carrer restaren a casa seva; caure de nou en mans d'una reacció búrgera i clerical per a passar-se altres sis anys anhelant un nou 12 d'abril negació del faisme 100 per 100 i del revolucionarisme catastròfic?

No serà.

No seran inferiors a l'hora històrica que ells mateixos han possibilitat, els treballadors de Catalunya. I el 20 de novembre sabrà cloure enèrgicament el període polític previ iniciat el 12 d'abril, pesi als aventurers que en nom d'una revolució que no han fet, que no fan ni faran mai, recolzen la Lliga, la força més retardatària de Catalunya.

No és indiferent a la classe treballadora la ideologia política dels homes, dels partits que tinguin a les seves mans el Govern i el Parlament de Catalunya. Un Govern d'homes d'esquerres, un Parlament de partits esquerrans i controlat per companys que pensen com els treballadors i volen el que aquests volen, asseguruen una ampla zona de reivindicacions positives i ofereixen possibilitats inexhauribles de construcció revolucionària. Un Govern de la Lliga, un Parlament amb majoria lliguera i monarquitant, seria un salt enrera, un retorn al somatenisme, al règim d'excepció, la pèrdua total de les llibertats conquerides.

¿A qui pot interessar la solució revolucionària?

Trets que no maten

Si no anem mal informats, Baptista Xuriguera és un element destacat del Bloc Obrer i Camperol. Ens sembla que, també, és professor de l'Escola marxista del citat organisme. Baptista Xuriguera és, a més a més, el director d'una revista comunista intitolada «Claridad», que apareix a Barcelona. Doncs, bé; en el número corresponent al dia 15 del mes passat, hom insereix en la dita revista un comentari que, sota el títol de «Lluitem contra el nacionalisme en totes les seves formes», i degudament traduït, diu el que segueix: «L'exaltació de la llengua vernacle és una forma de nacionalisme. Sols un esperit burgès pot defensar la necessitat de la confusió babilònica que dificulta el comerç de les idees i la intel·ligència entre tots els homes. Devem lluitar contra l'afirmació retòrica i sentimental a favor de les llengües d'irradiació limitada. Si en desapareixessin algunes, res no es perdria per a la cultura universal. La necessitat d'adoptar una llengua universal és cada dia més apremiant». Llevat del darrer paràgraf, tot plegat és unanimitat del més rebregat. Què hi diuen el camarades Arquer i Miravittles, que en un recent judici es negaren a parlar en llengua que no fos catalana? Què hi diuen els nostres col·legues de «L'Espurna», de Girona, que recomanen que hom els trameti tots els escrits en català, encara que hi hagi faltes d'ortografia?

La Lliga i la F. A. I. ni soles, ni aliades, governaran Catalunya. Ho tinguin en compte els del «Floreal» i els del «Patronat»

Volem guanyar les properes eleccions per implantar tot seguit a Catalunya una justícia social com la que no podem tenir amb un govern acabdillat per En Cambó i els simpatitzants de l'Anido.

No, no us deixeu enganyar, obrers del poble de Salt; el que volen els faistes són «revolucions» per ells anar tirant de la rifeta. No oblideu que el poble treballador de Sabadell, entre altres importantíssimes poblacions de Catalunya, s'ha desfet d'aquesta nissaga cavernícola, perquè ha vist que tot el que «ells» pagaven, els «altres» s'ho malgastaven.

Ens asseguruen que per allà al

«Manicomi» tenen lloc certes reunions de gent de la Lliga. Procurarem averiguar la realitat d'aquests rumors i si convé de manar la premsa a algun senyor la manarem. El «ditxo» diu: «Qui no vulgui pols, que no vagi a l'era».

Companys obrers: Encara no esteu tips de sentir mítings de sang i foc com els que amb tanta freqüència us venen donant els «castellanos» del «Centro Obrero de Cultura?». A aquestes quatre «pintes» de la terra de Maria Santíssima — Cano Ruiz... etc., etc.—, els heu de preguntar de quin treball viuen, i veureu com us contestaran de la manera més sincera d'aquest món: — Nosotros vivimos de vuestro trabajo.— I ara rumia, pare de família!

El senyor rector, el nostre mossèn Joanet—no, no s'enfadi ho sent?—, prega a les ànimes del purgatori—als quatre infelços que encara sel escolten—que en la propera elecció surti una majoria aplastant de capellans, frares, monges i escolans. Res, l'home és vell i procura conservar-se. Ben fet. Nosaltres quan tindrem la seva edat farem el mateix.

«Obreros, no votéis». Nosaltres diem: Obrer, pensa que a la teva salut n'hi ha que compren botigues i porten pessetes a la Caixa d'estalvis. I d'altres que no en tenen prou d'una que fins en volen tres. Això demostra que l'anarquia de certs camaradas vol dir afluir l'ermilla i encara gràcies.

Els cacics corren de dies i de nits. Es veu que en aquestes eleccions s'hi juguen el darrer «trunfo». Em sembla que si el poble ens ajuda una mica els farem «canari».

L'altre dia dos senyors cavernícoles en una conversa varen dir que si les dretes derrotaven les esquerres, el primer que farien seria tancar el Centre Republicà i el «Floreal». Aquests dos senyors els tenim a la llista de «Santa Inquisició».

Es veu que el «típico maestro» del «Centro Obrero de Cultura» té cert interès que els seus deixebles aprenguin, abans que llegir i escriure, de cridar pels carrers a hores avançades: «Visca la F. A. I.» «Morin els esquiroles!», etc., etc.

Senyor mestre, una mica més de moral o del contrari els saltencs us rifaran. Però encara que ho fessin, de rifar-vos, nosaltres no compraríem pas cap número. Els «objectes» de la F. A. I. són massa ordinaris.

Tots els saltencs a votar l'Esquerra Republicana de Catalunya!

Obrers de les fàbriques: Voteu la candidatura d'En Macià, l'home que ho ha sacrificat tot per l'ideal.

El sindicalista Pere Foix, tan conegut entre els elements proletaris de Catalunya, no pot publicar a la «Solidaridad Obrera» Car envià una carta en aquest periòdic i no se l'hi ha donat publicació, com així ho desitjava el significat ex-dirigent de la C. N. T. Quatre mots de la susdita lletra: «Se pueden combatir actitudes, rebatir conceptos, discutir ideas; pero lo que no debe hacerse es emplear el procedimiento de la falsedad, de la «calumnia», etc. Com que aquest gran amic dels obrers parlava clar contra els «andalusos» de la «Soli», és per això que li refusaren la carta.

Ara aquí tenim En Sebastià Clara, fins fa poc dirigent de la C. N. T. i un enemic acèrrim dels polítics. En canvi, avui, el tenim empleat a la Generalitat i es mostra més mansoi que un xaiet. Què hi diuen en això els del «Floreal»? Ho veieu, homes, com la política no és una farsa, sinó que ho és l'apoliticisme?

Obrers, industrials, comerciants: En Macià us ha cridat a votar, perquè ell vol ajudar-vos i estimar-vos com a catalans i com a espanyols. Feu-li una resposta ben ciutadana i republicana.

Joves saltencs: Diumenge, dia 20 de novembre, tots a lluitar per l'Esquerra Republicana de Catalunya!

—A baix el capitalisme assassí de carn humana!...

—Visca la llibertat i la justícia!...

—A baix En Cambó! Visca En Macià!...

—Visca la Bandera de la Fraternitat Humana!...

Aquests esclats d'entusiasme són els que solen sentir els nostres polítics a tot arreu on van a donar mítings de propaganda electoral.

Un crit d'alerta

No voteu la candidatura dita d'«Esquerra Federal Agrària Obrera», integrada per quatre xicotets rublerts tots ell de la santa pedanteria político-social, puix que mai no han sabut què cosa era una arada, amb tot i les seves bones paraules en les proclames i mítings electorals. Aquests xicotets es creuen que diguent-se agraris i obrers, ja tenen l'acta de diputat a la butxaca. Però no és així; no, senyors!. Car els obrers i els agraris, ja saben qui són i d'on vénen i on van. A tot arreu on han volgut parlar d'eleccions, s'han vist rodonament defraudats, puix que els bons republicans i els bons federalistes, saben prou bé qui millor propaga i defensa les doctrines de l'immortal Pi i Margall. Altrament, amics obrers i agraris saltencs, no oblideu que aquest tal Baldiri Juscafressa—conegut a Banyoles per En Buscafresses—ni els comunistes no l'han volgut a la seva candidatura. En una paraula, són quatre caps calents de per allà a l'Empordà que, fet i fet, no faran ni dues dotzenes de vots en tota la comarca. Em plau també fer constar en les planes d'«EL POBLE DE SALT» que no és cert que l'amic E. Duch i Salvat figuri en aquesta candidatura isolada, puix que sé pel mateix estimat periodista del «Diluvio», que és apòcrifa la seva presentació com a candidat a les Corts de Catalunya. No hi ha dret enganyar la bona fe dels electors, senyors d'«E.F.A.O.»; si voleu sortir diputats us heu de presentar amb papers més nets, i no recolzar-vos amb un alt prestigi per tal de poder obtenir allò que anant tot sols no us hi veieu en cor.

Obrers i pagesos: fóra vividors!

MANUEL GIRONÉS
Sarrià de Ter, novembre 1932.

Obrer:

Pensa que la llibertat que el dia 12 d'abril de 1931, vares conquerir té ja la trajectòria traçada per al progrés i benestar del nostre poble. Tú com a principal personatge, tens de procurar seguir sempre avant, amb ideals nobles. Per això el teu camí no és altre que el d'aquells homes que volen estructurar una veritable llei de progrés social.

ABSTENCIONISME FAISTA

La campanya abstencionista del faisme 100 per 100 s'intensifica. Es ianquifica, també. Als faistes se'ls ha ocorregut ara una gran pensada: gravar en les monedes de deu cèntims, en lletres ben grosses: «Obrero, no votar.» I signar: F.A.I.

Les caixes de Cambó n'estan plenes de monedes de deu cèntims. I de més grosses, també.

¿Totes en sortiran «marcades»?

El faisme 100 per 100 vol que aquestes eleccions les guanyi la Lliga. Ho vol perquè havent-hi repressió brutal burgesa, podrà haver-hi revolució «comunista-llibertària». La professió de revolucionari catastròfic amb la pell dels altres, no es pot dur més enllà.

Però no entusiasma gens ni mica. Als obrers de la C. N. T. tampoc. Car ja no en tenim bona i fresca experiència. I no hem de repetir-la per a donar gust a menjacriatures.

Sota Primo de Rivera el faisme 100 per 100 amagà el cap sota l'ala. Ja hi vol tornar?

J. COMORERA
Director de «Justícia Social».

ES VEN

Una moto amb sidecar

Marca A. B. C.

PREU: 500 Ptes.

Dirigir-se al carrer

Pi i Margall, 79

VEÏNAT DE SALT

Centre Republicà Salt

Dissabte passat, tingué lloc, a la sala d'actes d'aquest Centre, una Assemblea general per a tractar, entre altres assumptes, de les properes eleccions de diputats al Parlament català. Es prengué l'acord de recolzar la candidatura de l'Esquerra Republicana de Catalunya, els noms dels individus que la componen donem en un altre lloc d'aquest número. També es parlà d'anar a la creació d'un Cens polític, del qual podran formar part tots els socis del Centre i llurs familiars que ho desitgin voluntàriament i hagin complert 19 anys d'edat. A fi de portar a terme l'organització de l'esmentat Cens, fou nomenada una Comissió integrada pels socis Emili Pibernat, Iu Bohigas i Joan Soler. Es procedí, també, a cobrir la vacant de vice-president de la Societat, ocasionada per la dimissió irrevocable de Joan

Paradeda, i resultà elegit el company Jaume Feliu

La Comissió organitzadora del Cens polític d'aquest Centre, fa avinent a tots els seus associats que vulguin apuntar-s'hi, que es dirigeixin a qualsevol dels individus que la integren, Pibernat, Soler i Bohigas, fins al dia 31 de Desembre d'aquest any.

Cinema Centre Republicà

Avui, dissabte, i demà, diumenge, projecció de la sensacional pel·lícula «Sin novedad en el frente», versió cinematogràfica de la gran novel·la d'Erich Maria Remarque, amb Lewis Ayres, Louis Wolheim i John Wray. Producció Universal.

De les pàgines del llibre més gran de l'època sorgeix aquesta èpica pel·lícula Universal a comoure el món! Els seus immortals personatges adquireixen les tremendes proporcions de la realitat en la pantalla. La guerra, tal com és, en tots els seus estralls físics i morals, vista per ulls juvenívols, tendres, que aspiren i ansien veure realitzades llurs il·lusions de vida, il·lusions d'amor, il·lusions de triomfs professionals... tot esbocinat per la metralla, els gasos metzinosos, els llança-flames, els tancs; la fam i la set, i la brutalitat dels propis oficials! L'home convertit en màquina inconscient de matar fins a ésser mort en la més gran hecatombe humana!

NOTA.—Diumenge, dia 13, les butaques, per primera vegada, seran numerades.

Preus i hores de costum.

(Nota pregada)

«Unió Republicana d'Esquerra», de Palafrugell, ens prega que fem públic que el seu president i alcalde d'aquella població, Sr. Josep Sagrera i Coromines, ha dirigit al Sr. Director de «El Diluvio», la següent carta:

«Distingit Sr.—Diversos periòdics, entre ells el de la seva digna direcció, han esmentat el meu nom com a integrant d'una candidatura que va a la lluita en la circumscripció de Girona en les properes eleccions de diputats al Parlament català. Això m'obliga a recórrer a la seva reconeguda amabilitat, pregant-li que es serveixi fer públic que no formo part de cap candidatura, acatant la disciplina del partit d'Esquerra Republicana

de Catalunya en què milito. Confiant veure atès el meu precus saluda afectuosament restant vostre atent i s. s.—J. Sagrera i Coromines».

Segells cautxú i plaques esmaltades

Subscripcions a periòdics, llibres i revistes, polítiques i socials

Modest Palahi

Carme, 24

GIRONA

Ajuntament

Extracte de la sessió del dia 21 del mes passat

«Acte continu, el regidor ciutadà Lluís Pigem fa ús de la paraula per a demanar que l'Ajuntament adopti l'acord de presentar la dimissió col·lectiva com a resultat de la no solució del conflicte promogut per la raó social Manufactures d'A. Gassol S. A. amb l'acomodament de 109 obrers pertanyents al S. U., conflicte que en aquests darrers dies s'ha agreujat malgrat les actives gestions que diferents comissions de l'Ajuntament i l'Alcalde personalment han dut a terme.

El regidor ciutadà Brugués opina en contra, dient que la Corporació municipal ha anat complint els seus deures, no regatejant temps ni molèsties, tant en aquest cas concret com en tots els altres on la competència municipal ha pogut arribar.

El regidor Josep Triola manifesta que tampoc no està d'acord amb la proposta del regidor Pigem, i combat amb energia la conducta recriminable d'aquelles persones que amb manifesta insolvència llencen sistemàticament insídies contra l'actuació de l'Ajuntament.

A continuació fa ús de la paraula el ciutadà Alcalde, qui manifesta que l'acord propugnat pel ciutadà Pigem seria ineficàç des de tots els punts de vista. És evident que els que s'oposen a les reivindicacions dels obrers de la fàbrica Gassol que es troben afectats pel «lock-out» haurien vist amb indiscutible satisfacció que en lloc d'haver-hi al cap del Municipi un Ajuntament que protestava contra l'actuació del Governador civil en el cas particular d'aquest conflicte i que a iniciativa

pròpia empenia una sèrie de gestions que, si res més no, han donat a l'acomodament el caràcter de «lock-out», ja que s'ha fet prevaler l'imperi de la llei en el sentit que el màxim que hom pot recuperar per les festes intersetmanals són dues hores cada setmana, és evident, repeteix, que aquells susdits elements haurien preferit que l'Ajuntament hagués estat idoni a la seva causa.

«Fa història l'Alcalde President de la conducta de l'Ajuntament en el conflicte que es debat, des de l'acord adoptat el 10 de juny de l'any actual, negant-se a intervenir en una votació disposada pel Governador civil que havia de decidir l'horari a celebrar, la qual cosa era contrària a l'imperatiu de la llei, i proposant que es fes la jornada legal de vuit hores, fins a les darreres gestions fetes prop del Conseller del Treball de la Generalitat de Catalunya.

«Diu que l'Ajuntament té el seu criteri format, però que no pot imposar-lo, ni al Governador civil ni al Conseller del Treball.

«Afegeix que el Comitè de fàbrica dels obrers afectats pel conflicte, repetides vegades ha fet patent de paraula la seva satisfacció pels bons desigs de l'Ajuntament.

«Al·ludeix a un article insidiós aparegut a «Solidaridad Obrera», i diu que els llibres de comptabilitat estan a la disposició de tothom qui vulgui assabentar-se dels «grasos emolumentos que la redondeada vara de Alcalde le produce».

«Finalment, afirma que la majoria consistorial republicana d'esquerra, es deu a la disciplina d'un partit, que és el Centre d'Unió Republicana d'aquesta vila. Quan aqueixa organització política els retiri la confiança, no romandran en el lloc que ocupen ni un segon més.

«Rectifica el ciutadà Pigem i deplorea la informació de «Solidaridad Obrera» que qualifica de calúnnia i «barrabassada». Diu que coses com aquestes són inevitables en casos d'apassionament, però que creu que aquelles calúnnies poden ésser degudes a qüestions personals.

«En conclusió s'acorda per unanimitat aprovar la proposta del ciutadà Pigem en quant significa protesta enèrgica contra l'actuació del senyor Governador civil en aquest conflicte, però que no hi ha lloc a dimitir els càrrecs de regidors per no haver-se demostrat que la conducta de la Corporació hagi estat desencertada.

El ciutadà Pigem fa constar que discrepa d'aquest últim extrem, car suposa que la dimissió de l'Ajuntament faria la suficient pressió per a solucionar el conflicte».

Tallers Gràfics Marquès-Girona

Perruqueria de

Ramon Nonó

ONDULACIÓ PERMANENT
GARANTIDA 7 MESOS

VEÏNAT DE SALT (GIRONA)